

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Örigenus Tōn Eis Tas Theias Graphas Exēgētikōn Apanta Ta Ellēnisti Heuriskomena

Cui idem præfixit Origeniana, Tripartitum opus, quo Origenis narratur vita,
doctrina excutitur, scripta recensentur

Origenes

Rothomagi, 1668

XVI. Causae huic Patres aliquot suffragantur.

urn:nbn:de:hbz:466:1-25059

ciores sint, quam homines; cum spiritalis naturæ sint, homines vero corporeæ, & crassiores. Imprimis vero perlegi velim locos Origenis ab Hieronymo depromptos Epist. 59. ad Avit. cap. 1, in quibus rationis participes naturas jumentorum corporibus colligari propter delicta aserit; Dæmonum, hominum, Angelorumque naturas simul permutari ac permisceri; siderum ipsorum animas, ut pote ratione præditas, ob peccata his fuisse adjunctas corporibus, quæ vel plus, vel minus luceant, prout recte vel male se gesserunt.

Epiphanius in
Synopsi
Tomi 1. lib.
2. cap. 18.

Quod autem scribit Epiphanius docuisse Origenem desituros aliquando Angelos, sic intelligendum est, futuram olim rerum omnium conversionem & *ἁγίασι τῶν αἰώνων*, redituraque ad pristinum statum omnia, Angelosque adeo, ac Dæmones eodem futuros loco quo fuerunt, antequam virtutibus suis vel peccatis ad Angelorum, Dæmonumve naturam adungi meruissent. Recte id juxta Origenis sententiam exponit Justinianus in Epistola ad B. Quinram Synodum, quam recitat Cedrenus.

XV. Verumtamen perspicuis licet & illustribus testimoniis deliramenta ejusmodi Adamantius sæpe prodiderit, aliquando tamen, quasi Penelopæ telam retexens, priora videtur retractare. *Vide ergo*, inquit Homil. 2. in Levit. *ne forte Jesus, quem Paulus dicit pacificasse per sanguinem suum, non solum quæ in terris, sed & quæ in caelis sunt, idem ipse sit vivulus, qui in caelis quidem non pro peccato, sed & pro munere oblati est: in terris autem, ubi ab Adam usque ad Moysen regnavit peccatum, oblati sit pro peccato, & hoc est passum esse extra castra.* Ex hujus loci contextu, si quis attendat, efficitur illud, in cælo peccatum non admitti. Homilia quoque in Num. 13, cum qualisset, cur ne à Balaamo Dæmones invocentur, prohibet Deus; respondet idcirco factum illud, quod vel arbitrij fuisset Dæmonibus relinquenda libertas, eorumque furoribus & intemperis permittendus Populus Dei; vel arbitrij libertate spoliandi fuissent ijdem, ne in Israelitis impotenter deservirent. Postremum hoc si fuisset, hoc erat, inquit, *damnasse rationabilem creaturam, & ante te opus intulisse judicium, & impedisse omnibus, qui adversum eos in agone poterant coronari.* Quasi Dæmones in judicio adversus se olim statuendo jus libertatis tandem aliquando amitturi sint. Quod quamvis non liquido ex superioribus, neque necessaria consequentia cogatur, eo tamen videtur loci hujus inclinare sententia, & à prioribus placitis recedere. Cum præfertim libr. 1. *ἔτι αἰώνων*, cap. 6. de Angelorum libertate accuratius acturus, & dogmata supra ventilata fuscè propositurus, ita proloquatur: *Quæ quidem à nobis etiam cum magno metu & cautela dicuntur, discutientibus magis & pertractantibus, quam pro certo ac definito statuentibus.* Inducatum namque à nobis in superioribus est, de quibus manifesto dogmate terminandum sit, quod & pro viribus nos fecisse puto, cum determinate loqueremur. Nunc autem disputandi specie magis, quam definiendi, prout possumus, exercemur; cumque cap. 8. hujus libri sic disputet: *Secundum nos vero nihil est in omni rationabili creatura, quod non tam boni quam mali sit capax: sed non continuo quia diximus nullam esse naturam quæ non possit recipere malum, idcirco confirmamus omnem naturam recepisse malum, id est malam esse effectam: sed sicut est dicere quod omnis hominis natura recipit ut possit navigare, non tamen ex eo omnis navigabit: & iterum; omni homini possibile est discere artem Grammaticam, & medicinam; non tamen idcirco ostenditur omnis homo vel medicus esse, vel Grammaticus: ita si dicimus nullam esse naturam quæ non possit recipere malum, non tamen continuo etiam recepisse malum designamus.* Nam secundum nos ne Diabolus quidem ipse incapax fuit boni; non tamen idcirco quod potius recipere bonum etiam voluit, vel virtuti operam dedit: & paulopost: *Et est altissimus iste ordo rationalis creature, qui se ita præceptis nequitie dedit, ut revocari nolit magis quam non possit, dum scelerum rabies jam libido est & delectat:* & cum libr. 5. Commentar. in Epist. ad Rom. postquam voluntatis libertate præditam esse naturam quamlibet rationis compotem confessus est, non ea perinde uti doceat: *Quid autem sit, inquit, quod in futuris sæculis teneat arbitrij libertatem, ne rursus corruat in peccatum, brevi nos sermone Apostolus docet, dicens: Charitas numquam cadit: idcirco enim & fide & spem major charitas dicitur, quia sola erit per quam delinqui ultra non poterit: deinde subiiciat: Et ideo merito charitas, quæ sola omnium maxima est, omnem creaturam continebit à lapsu, tunc cum erit Deus omnia in omnibus: quod Apostoli auctoritate confirmat, qui nulla re, quantumlibet gravi & molesta, à Christi charitate sese divelli posse declarat: cumque Tomo 17. in Matthæum, p. 488, 489, cum quaereret annon homines pietate insignes Angeli evadant, dubitantem se & incertum hæc perferunt dicat: cumque alio loco, postquam de Angelis quid sentiret explicavit,*

Orig. apud
Hier. Epist.
59 ad Avit.
cap. 1.
Ioh. Damasc.
1. De divinis
volunt.

Hæc juxta nostram sententiam non sunt dogmata, sed quæ sita tantum, atque projecta, talia lubnestat: Hæc juxta nostram sententiam non sunt dogmata, sed quæ sita tantum, atque projecta,

XVI. Iam vero eequi damnosa huic causæ suffragentur, anquiramus. Ac primū Angelos & homines hypostasi quidē discrepare, at eandem habere naturā dixit Ioh. Damasc. Eiusdē vero esse Angelos inter se naturæ tanto consensu Patres affirmarunt, ut hanc fuisse Ecclesiæ univērsæ doctrinam à nonnullis proditum sit: bene autem vel male agere posse Angelos & Dæmones, post Origenem viri graves opinati sunt. Ambrosius hunc exponens Pauli locum ad Ephes. 3. 10, Dæmones ab errore revocari posse per Ecclesiam, & à Dia-

